

Serfőző Simon

Mindig másnak

Nincs bennem a jólérsültek
fölnye,
a kíváncsiság fölnézne rám,
mint az égre.

Nem járom a titkok
szivárgó részű bozótosait,
ahol az alkuk
és árulások főnek.

A fintorgó szagot érzem csak,
az álnokságok bűzét
terjengeni a szélben.
Csak az egyezkedő önérdekek
acsarkodását hallom,
mintha ádáz kutyák
marakodnának valahol.

Hátrányok hányatottja,
tapasztalt ismerője
a kijátszottságnak vagyok.
S amitől a Nap vöröslő düh
az égen,
vagyok tehetetlen nézője,
földbe vetett erőnk
mindig másnak zöldell.

Azt is hallom

Zaj lépdel a tetőn,
reng, hajlong a fedél.
Be is szakad
három cserép.

Döglött kutyánk
csahol a föld alól,
kazlak mögül is
behallik az ajtón.

Azt is hallom,
mozog a kerítés
körül a házon,
el is tűnik belőle
tizenkét léc,
meg egy karó.

A szegénység velük
merre oson?
Egy szál gunarunk
merről kiáltoz?
Vére a Holdból csöpög,
literes lábasból.

Szállnak

Fölriadva vérereim bokrából
szállnak hozzád a vágyak.
Mutatom az irányt nekik,
amerre majd megtalálnak.

Ne bennem gubbasszanak,
suhogjanak azok a szárnyak!
Süssön fel öröm, mint a Nap,
felszáradjon a bánat.